

Ἄλλ' ὁ θάνατος αὐτῆς μετὰ ταῦτα τὸν ἐλύπησε τοσοῦτον, ὥστε σχεδὸν προέβη καὶ μέχρι παρρητήσεως, ὅτε οἱ εὐγενεῖς κατὰ τὴν ἀνγκήρουζίν του ὡς βραδύως ἠθέλησαν νὰ τὸν πειθαναγκάσωσι νὰ νυμφευθῇ πάλιν, διακηρύξας ὅτι δὲν ἔζη ἢ χάριν τοῦ τέκνου του καὶ ἡννέει νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς προσφιλοῦς του νεκρᾶς.

Εἶνε ἀνὴρ συμπαθὴς, σοφὸς, ἐπαικὴς. Λατρεύει τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι κατὰγεται ἐκ τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου. Διακρίνεται δὲ καὶ ὡς λαμπρὸς ἱππεύς.

Εἰς τὸ προσεχὲς βιογραφίαν τοῦ Διαδόχου καὶ περιγραφὴν τῆς Μασσαδᾶς καὶ τοῦ ἐν Ἀφῶν ἀνακτόρου.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

(31 Ἰανουαρίου)

Καλὸ ἔστιν τὴν ἀποκριὰ τῇ μυριζηλεμένη, ἡμέραις, μῆνες ἑνδεκα ἢ νεώτερον σὲ προσμένει.
Καλὸ ἔστιν τὴν ἀποκριὰ, τὰ γλέντια τὰ περισσια, με τοὺς χοροὺς, ταῖς μουσικαῖς, τὰ γέλια, τὰ μεθύσια, τὰ κρυφοκουβεντισμάτα, ταῖς ἀγκαλιαῖς. τὸ νᾶζει πού τὰ κυττᾷ κάθε καρδιά καὶ κρυφαναστενάζει...
Καλὸ ἔστιν τὴν ἀποκριὰ τῇ μυριζηλεμένη με τὸ χορὸ τοῦ Παρνασσού πού ὅλους ξετρελλάνει.

*

Μέσ' σὲ σαλόνια ὁλόφωτα πού γίλιους δυὸ μαζεῖουν ἢ ὠμορφιά κ' ἢ λεβεντιά ἀγκαλιάσταλς χορεύουν με τοῦ Λεκάκ τῇ μουσικῇ τὴν ἐρωτοπλασμένη καὶ ὁ καθεὶς ὡς τὸ πρῶτ' ἐκρυπνισμένος μένει.
Καὶ βλέπεις γύρ' ὀλόγυμνα κ' ἀγαλματένια στῆθια, σὰν σὲ παλάτια μαγικά πού ζοῦν ἔσ' ἀπαμύθια, καὶ βλέπεις γύρ' ὀλόγυμναις καὶ μαριμαρέναις πλάταις καὶ βλέπεις τόσαις γαλαναῖς καὶ τόσαις μαυρομμάταις πού λές πῶς εἶσ' ἀπὸ χασίς σὰν τοῦρκας μεθυσμένοι καὶ ὄνειρε εσσι, χωρὶς νὰ ἦσαι κοιμισμένος.

— Ἐδῶ νεράϊδα λιγερὴ ἔσ' ἀτάσπρα ἄντυμένη με χέρια ὀλοστρόγγυλα καμαρωτῇ προβαίνει, δὲν εἶνε οὔτε γαλανὴ μὲ οὔτε μαυρομμάτα καὶ τὴν στολίζουν παιὸ πολὺ ὀλίγων γρόνων νεῖστα, καὶ εἶνε τόσ' ἢ χέρι-της καὶ τόσ' ἢ εὐμορφιά-της πού λές: ποῖος Πάρις θὰ βρεθῇ νὰ γίνῃ συντροφιά-της;
— Δυὸ ἀδελφούλαις παρεκὶ γαλοῦν ἀπ' τῇ χαρά-των, τὰ γέλια ἔχουν ἔσ' ἀχέλι των μὰ ὅχι ἔσ' ὀστομά-των, ἢ μὴ ἔχει τὸν οὐρανὸ ἔσ' ἀμάτια γιὰ σημάδι κ' ἢ ἄλλη ἔχει τὴν κόλασι, τὴν πίσσα, τὸ σκοτάδι, κ' ὁ οὐρανὸς κ' ἢ κόλασι μαλόουνε ἔσ' ἀκάλλη κ' εἶνε παιὸ εὐμορφῇ κ' ἢ μὴ, παιὸ εὐμορφῇ κ' ἢ ἄλλη.

— Καὶ μὴ ξανθοῦλα καὶ μικρὴ καὶ μικροκαμωμένη με τὰ χρυσὰ-της τὰ μαλλιά μέσ' ἔσ' ὁ χορὸ προβαίνει, πού μ' ὅλη τὴν ἀσπράδα-της, νομίζεις, μὰ τὸν Κόντο! πῶς ἀπ' εὐθείας ἔρχεται ἀπὸ τὸ Μαῦρο Πάντο.

— Μὴ μὲ τὸ τριανταφυλλί (δὲν λέγω τ' ὄνομά-της) ἢ χάρι-της μ' ἐμάγεψε κ' ἐστάθηκα σιμά-της, δὲν ἔχει, μοῦπανε, καιρὸ πού ἦλθε ἔσ' ἀτὰς Ἀθῖνας, ἂν ἔχῃ τὸ πολὺ-πολὺ ὅκτω ἐνέα μῆνες, μὰ τόση χάρι-ζωντανὴ τὸ σῶμά-της στολίζει πού ὅποιος τύχει νὰ τὴν ὀρῇ τὴν βλέπει καὶ σαστίζει.

— Ἄλλη μὲ μαῦρο φόρεμα καὶ μ' ἀνθή ἔσ' ἀπὸ κεφάλι ποῦχει περισσισαῖς ὠμορφιάς, ποῦχει περισσισα ἀκάλλη, παχειά, με μᾶτια ὀλόμυρα π' ἀκούμητα φωτίζουν πού λές ὀκιάδες ἐκατὸ τὰ ἀκάλλη-της ζυγίζου πού ἔχει ἀτέλειωτη εὐμορφιά καὶ κοραλλένια στόμα κ' ὅσῳ τὴν βλέπεις τόσῳ θές νὰ τὴν κυττᾷς ἀκόμα.

— Καὶ σύ, μικρὴ μου μάγισσα, με τὰ γλυκά σου χέλια ὅπου χορέψαμε μαζὶ τῇ δεύτερῃ καντρίλλια, σὰν τί τραγοῦδι θές νὰ πῶ ἔσ' ἀμάτια σου τὰ μαῦρα πού σὰν διαμάντια φέγγουνε κ' ἔχουν φωτιά καὶ λαύρα; αἰῶνα χαμόγελο τὴν ὀφί σου στολίζει καὶ ὅσους καὶ τὰ μᾶτια σου, τὸ γέλιο τοῦς δροσίζει.

— Μὴ γυφτοπούλα διαλεκτὴ περίφρανη προβαίνει, σκορποῦν τὰ μαῦρα μᾶτια-της φωτιὰ διαδολεμένη, γλυκογελοῦν τὰ χέλια-της μ' ἀτίμητο καμάρι, κ' ὅπου περὶσση καὶ διαβῇ χόνη εὐμορφιά καὶ χάρι, κ' ἔγινε ἔσ' ἀπὸ καρυέ-της λάθος πολὺ μεγάλο κ' αὐτὴ δὲν χόρεψ' ἓνα ὁ ἄλς κ' ἐγὼ δὲν χόρεψ' ἄλλο.
— Δυὸ ἀδελφάδαις λιγεραῖς προβάλλουν ἐπὶ τέλους, θαρρεῖς πῶς εἶν' ἀγάματα κ' ἢ δυὸ τοῦ Πραξιτέλους, ἢ μὴ μὲ ἀνθή, κινητὴ μυριανθισμένη γλάστρα κ' ἢ ἄλλη ἔχει φόρεμα τὸν οὐρανὸ με τᾶστρα.
Ἄσσοι τῆς βλέπουσιν σταματοῦν νὰ τῆς κυττάξουν πάλι γιὰτ' ἔχει χάρι κ' ἢ μικρὴ καθὼς καὶ ἢ μεγάλη.
— Καὶ σύ, ψηλόλογη ξανθὴ, ὅπου κρατεῖς καμάρι, ὅπου γελᾷ ἔσ' ὁ στόμα σου κοράλλινον ζευγάρι, ποῦχεις τὸν ἥλιο ἔσ' ἀμάλλια, τὸν οὐρανὸ ἔσ' ἀμάτια, πού μ' ἓνα σου χαμόγελο κρημνίζονται παλάτια, ἔχεις μονάχα ἓνα κακό: νὰ λησμονῇς, κυρία, γι' αὐτὸ κ' ἐμένα μ' ἀφῆσες μέσ' ἔσ' ὁ χορὸ τὰ κρύα.

*

Μέσ' ἔσ' μεθύσι τοῦ χοροῦ, μέσ' ἔσ' ὁ χορὸ τῇ ζάλη σὲ μὴ γυνὴ τραθήχτικα κ' ἐκύτταξα καὶ πάλι καὶ βλέπ' ὀμπρὸς μου νὰ περνοῦν ἢ λιγεραῖς ζευγάρι με χίλια λῶσα κ' ὠμορφιάς κ' ἀληθινὸ καμάρι, μὴ μὲ μὴ κτένα ἔσ' ἀμάλλια καὶ ἀτάσπρα φουστάνι ὅπου τὸν κάθε γνωστὸ μ' ἔχει νὰ ξετρελλάνῃ, ἄλλη φορεῖ κατὰλευκα καὶ φοδισμένη μοιρίζει, ἄλλη φορεῖ τὸ θαλασσὶ πού τόσῳ τῆς ταιριάζει, ἄλλη μ' ἀπὸ κίνα κόκκινη με τῆς φωτιᾶς τὸ χρώμα ὅπου μιλοῦν τὰ μᾶτια-της καὶ με κλειστὸ τὸ στόμα καὶ φαίνεται ἔσ' ὀφί-της γραμμέν' ἢ ἐξυπνίδα καὶ δυὸ χοροὺς ἐχόρεψε μαζὶ μου ἔσ' ἀράδα.

*

Κι' ὁ Μίκης κατακόκκινος μέσ' ἔσ' ὁ χορὸ προβαίνει με τῇ λαμπρᾷ κυρία-του τῇ μυριανθισμένη πού ἔχει τόση εὐγένεια καὶ καλοσύνη τόση πού ὅποιος δὲν τὴν γινώρισε θές νὰ τὸ μετανοιώσῃ.
— Γιὰ μὴ ξανθοῦλα ἦθελα νὰ πῶ λογάκια χίλια γιὰτὴν πού χόρεψα μαζὶ τὴν πρώτη τὴν καντρίλλια, γιὰ ὅλαις ἦθελα νὰ πῶ, γιὰ τούτη καὶ γιὰ κείνη, μὰ θύμωσε ἢ Μοῦσα καὶ μοναχὸ μ' ἀφίνει, κ' ἐγὼ πετῶ τὴν πένα μου με κουρασμένο χέρι καὶ μὴ εὐχὴ μονάκριβη τ' ἀχέλι μου προσφέρει:
"Ὅλ' αἱ Σχολαὶ τοῦ Παρνασσού με μίλας νὰ εὐτυχίσουν κ' ὅσαις μαζὶ μου χόρεψαν χρόνια πολλὰ νὰ ζήσου."

Guerville

ΧΑΛΙΚΕΣ

Διασκεδάζομεν! Αὐτὸ εἶνε τὸ σύνθημα τῆς ἡμέρας. Ἡ Βουλὴ δὲν τολμᾷ ἀκόμη ν' ἀρχίσῃ τὰς ἐργασίας-της καὶ αὐτοεξελέγχεται βραδύτατα. Τὸ σκῆπτρον κρατοῦσιν ἀδιαφιλονεικῶς αἱ Ἀπόκριαι ὅλοι εὐθυμοῦν καὶ χορεύουν, τῶν ὑπουργῶν διδόντων τὸ παράδειγμα, ὅλοι σκέπτονται νὰ γείνουν μασκαράδες διὰ νὰ κερδίσουν τὸ βραβεῖον. Ἄς κάμνῃ ὅ,τι θέλει ἡ Εὐρώπη ἢ Ἑλλάς διασκεδάζει.

Τὴν εὐθυμον ταύτην κατάστασιν τῆς χώρας μας βλέπουσι μετὰ φθόνου οἱ πρέσβεις τῶν μεγάλων δυνάμεων. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἔλεγε προχθὲς πρὸς ἓνα τῶν ὑπουργῶν μας:

— Σεις αἱ ὅποιοι διασκεδάζετε τόσον, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ διασκεδάσητε... καὶ τὰ σύννεφα τὰ ὅποια συνεσωρεύθησαν εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν ὀρίζοντα.

*

Συνέχθη ἀρκετὸν ποσὸν χάρις ταῖς ἐνεργείαις τοῦ Κο-

μητάτου διὰ τὰ βραβεῖα πρὸς ἀμοιβὴν τῶν μασκαράδων. Προσέφερον αἱ Τράπεζαι, τὰ ιδρύματα, οἱ σιδηρόδρομοι, αἱ ἰδιῶται καὶ ἔλαβον ἀληθῶς τὸ πρᾶγμα χρυσοῦς ἐθνικοῦ ἐράνου.

Τὰ βραβεῖα οὕτως ἐγένοντο ἀξιόλογα. ἀπεδόθη δὲ εἰς ἑκαστον αὐτῶν καὶ ἰδιαίτερον ὄνομα διὰ τὸ ἐπισημότερον, οἷον βραβεῖον τοῦ δήμου, βραβεῖον τῆς πόλεως, βραβεῖον τοῦ κομιτάτου, κλπ. Ἐν μόνον βραβεῖον δὲν ὠρίσθη, τὸ τῆς βουλῆς, καὶ ἡ παράλειψις εἶνε μεγάλη διότι τὸ σῶμα αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ λείπῃ ἐκ τοιαύτης πανηγύρεως.

Ἐπίσης ἐφάνη εἰς πάντας ὅλως ἀδικαιολόγητος ἡ ἀποφασίς τοῦ Κομιτάτου ν' ἀποκλείσῃ τὴν πολιτικὴν ἐκ τῶν μεταμφιέσεων. Εἶνε τόσο ἀλληλένδετα αὐτὰ τὰ δύο πράγματα, ὥστε εἶνε ἀδύνατον σχεδὸν νὰ ὑπάρξῃ τὸ ἓν ἄνευ τοῦ ἑτέρου. Ἄν ἐπιμένῃ δὲ νὰ λείψῃ ἡ πολιτικὴ ἀπὸ τοὺς μασκαράδες, τότε πρέπει κατ' ἀναπόφευκτον συνέπειαν νὰ προσπαθῇ ν' ἀποκλείσῃ καὶ τοὺς μασκαράδες ἀπὸ τὴν πολιτικὴν.

Καὶ ἄς τὸ κατορθώσῃ, ἂν ἡμπορῇ! . .

Τὸ αἰσίως ἀρξάμενον νέον ἔτος 1887 τὸ διὰ τῶν ἐκλογῶν ἐγκαινισθὲν θ' ἀπομαίνῃ εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς ἔτος κατ' ἐξοχὴν ἐλληνικόν. Μέλλοται κατ' αὐτὸ νὰ τελεσθῶσι πανηγύρεις ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῆς ἱατρικῆς ἐταιρίας καὶ τὰ ἐγκαίνια τῶν φυλακῶν τοῦ Συγγροῦ καὶ τοῦ φρενοκομείου τοῦ Δρομοκαίτου. Ἡ ἐπιστήμη, τὸ ἔγκλημα, καὶ ἡ παραφροσύνη! . . ἰδοὺ τὸ φαινὸν τρίγωνον μεταξὺ τῶν πλευρῶν τοῦ ὁποίου περιλαμβάνεται ἅπας ὁ νεώτερος ἡμῶν πολιτικὸς βίος.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Ἦλθαν καὶ ἡ καινούριας Ἀπόκριες τέλος πάντων
Ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν καὶ μεγάλων συμβάντων
Ἐν τῷ μέσῳ πολέμων εὐρωπαϊκῶν ἐπικαιμένων
Καὶ ἐκλογῶν ὑπὸ τῶν τμημάτων ἐξελεγχόμενων.
(Ἀλλὰ βλέπω πῶς ἄρχισα πολὺ βαθεῖαις Ἑλληνικαῖς
Καὶ θάγωμε φασαρία καὶ σκοτ' ὕραις
Καλλίτερα νὰ τὰ ποῦμε ἀπλᾶ
Καὶ κάμετε ὅλοι τ' αὐτιά σας διπλᾶ.
Νὰ τὰ ποῦμε μὲ περισσότερη εὐχέρεια
Γιὰ νὰ τ' ἀκούσῃ ἡ μεγάλη περιφέρεια.)
"Ἀχ μωρὴ περιφέρεια μεγάλη,
Ἐσὺ ἔφας πολλῶν τὸ κεφάλι
Ἐσὺ θὰ κίμῃς τῇ βουλῇ μας μοναστήρι
Ποῦ ἔσανε ὡς τὰ τώρα ἓνα πανηγύρι
Ἐσὺ ἔφας τὸν Δημητρακῆ καὶ τὸν Σταμούλη
Καὶ θὰ τὸν κάμῃς νὰ πηγαῖν στὸ κυνήγι μὲ τὸ ἡμεροδούλι.
Ἐσὺ ἔβγαλες τὸ μάτι
Ὡς καὶ τοῦ καυμένου τοῦ Κασομάτη
Ἐσὺ μωρὴ διαβόλου κόστη,
Ἐκαμες ν' ἀποτύχῃ ὁ Ρηγίπουλος μὲ ὅλο του τὸ μακρὸ
[ἐπανωφόρι]

Ἐσὺ μωρὴ διαβόλου τσαχπίνια
Μᾶς ἔκαμες νὰ χάσουμε καὶ τὸν Δουζίνα
Ἐσὺ μωρὴ θᾶσσαν ἢ βράδιον
Θὰ μᾶς βγάλῃς βουλεύτη καὶ τὸν Γεννάδιον
Καὶ χίλιους ἄλλους παρακεντέδες
Γιὰ νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακὸ τους οἱ τενεκέδες.
Ἐσὺ μὲ μεγάλη ἀσπλαγχνία
Μᾶς ἔφερες βουλεύτη καὶ τὸν Χατζόπουλο ἀπὸ τὴν Εὐρυ-
[τανία]
Καὶ διάφοραις μπάμαις, κολοκυθάκια καὶ μελιτζάναις
Δὲν εἰσεύρω πῶς ἐγλύτωσα καὶ ὁ Τζάνης.

Καὶ τώρα ἔχομεν ἐνστάσεις καὶ γιὰ τὸ Λεβίδι
Ποῦ ἄρχισε ἀπὸ τώρα νὰ τὸν πᾶν ριπιτίδι.

*

Καὶ δὲν μοῦ λέτε μὰ τὴν ἀλήθεια
Ποῦ θὰ λήθῃ τώρα ὁ Δημητρακῆς παραμύθια;
Καὶ δὲν μοῦ λέτε ὁ Πόταξιος
Ποῦ θὰ πᾶν νὰ κάμῃ τώρα ἀνησυχίας;
Καὶ ποῦ στὸ ἐξῆς παρακαλῶ
Θὰ δέρῃ ὁ Κασσανάκος τὸν Ἀζελό;
Ἐν τοσοῦτῳ ἔχομε νὰ διασκεδάσουμε μὲ τὸ Κομιτάτο
Τὸ ὁποῖον ἐσχηματίσθηκε χαρὰς γεμάτο
Μὲ ὅλο του τὸ δίκιο
Ἄφου ἔχει μέσα του καὶ τὸ Μίκιο.
Ἐμάζευσε ἀρκετοὺς παράδες
Διὰ νὰ βραβεύσῃ ὅλους τοὺς μασκαράδες
Καὶ νὰ εἶναι πῶ τὴν ἀλήθεια πολὺ καλὰ κάνει
Γιατὶ ἡ μαύρη ἡ κυβέρνησις δὲν προσβάνει.
Ἐδώσε ὡς καὶ ὁ ἱπποσιδηρόδρομος παράδες
Φθάνει ὅμως νὰ μὴ κάμῃ πάλι νὰ κλαύσουν μανάδες.
Ἐχομε ἀπόφασι νὰ διασκεδάσουμε
Καὶ ὅλαις ταῖς συμφοραῖς μας νὰ ξεχάσουμε.
Ἄν εἴμεθα κ' ἐμεῖς ἐκ τῶν μασκαράδων τῶν ἱσοβίων
Σήμερα ὅμοι τὸ κάνομε γιὰ νὰ πάρωμε τὸ βραβεῖον,
Γιατὶ καθὼς γνωρίζετε τεινᾶμε
Καὶ δὲν ἔχομε τίποτα νὰ φᾶμε.
Κοντὰ ὅτ' ἄλλα δὲ ἔπιασε ὅλο τὸν κόσμον μανία
Καὶ ἄρχισε προπαρασκευᾶς καὶ ἡ Δανία,
Καὶ δὲν μπορεῖ αὐτὸν τὸν Βίσμαρκ νὰ τὸν πιάσῃ πονόλαιμος
Γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ὁ Γαλλοπρωσικὸς πόλεμος,
Καὶ τότε θὰ ὀῆτε τὰ πάγια ν' ἀνδύνη
Κ' ἡ μετοχὰς τοῦ Λαυραίου νὰ κατεβῇ
Καὶ τότε θὰ ὀῆτε ἔθνη ἐπὶ ἔθνη καὶ κράτη ἐπὶ κράτη
Καὶ θὰ βάζωμε καὶ τὰ παπούτσια μας ἀμανάτι
Καὶ θὰ μᾶς θάλουν ἑστὰ γαδούρια πισοκάπ' ὕλα
Καὶ θὰ πετάξῃ κ' ὁ Σουρὴς τὴν τράπ' ὕλα.
Ἄς ἀφήσωμε ὅμως αὐτὰ κ' ἄς πιάσωμε τοὺς δικηγόρους
Ποῦ θέλουν νὰ τοὺς παραγείνουν μὲ καινούργιους φόρους
Καὶ μερικοὺς μάλιστα θὰ τοὺς ξουρίσουν
Καὶ μόνον διακόσ' οὐς πενήντα θὰ τοὺς ἀφήσουν
Καὶ ὅσους μὲς ἔστην Ἀθήνα περισσεύουν
Θὰ τοὺς στείλουν ἑστὰ περίχωρα νὰ ταξιδεύουν
Καὶ μερικοὶ ἀπὸ τώρα τὴν πελατεῖα τους τὴν ἀφήσανε
Κ' ἔτσι μὲ τὰ σωστά τους τ' ἀποφασίσανε
Νὰ πᾶνε ἀπ' εὐθείας ἑστὴν Ἀδουσιῖα
Γιατὶ δὲν ὀφείλουν αὐτὴ τὴν τυραννίαν
Καὶ νὰ διδάξουν τὸν Ἰωάννην τὴν Πολιτικὴν δικονομίαν
Καὶ ὁ Ἰωάννης τὸ ἔμαθ' ἀπὸ τώρα
Κ' ὁ κακομαίτης δὲν κυττάει τὴν ὄρα
Καὶ θέλει νὰ ὀῇται ἄλλη μιὰ κλωτσιὰ τῆς Ἰταλίας
Μόλας τὰς εὐρωπαϊκὰς ἀνωμαλίας
Καὶ τῆς φωνάζει: «Ἄ, κυράτσα, τράβα!»
Καὶ ξεκουμπίσου ἀπὸ τὴ Μασσάβα!
Ἀλλὰ δὲν πιττεύουμε πόλεμος νὰ γείνῃ
Καὶ θὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ εἴμεθα Ἕλληνες ἐν εἰρήνῃ.
Δὲν θὰ μᾶς ἔμπουν στὸ ρουθόφι,
Τώρα μάλιστα ποῦ τὰ ἐτίναξε καὶ ὁ «Χρόνος» τοῦ Δούνη.
Θὰ λέμε τοῦ Βίσμαρκ: ὅσο θέλεις μ' ἴλα!
Ἐμεῖς θὰ διασκεδάσουμε μὲ τὴν καμήλα.
Ἄς ἐτοιμάζονται στρατεύματα ἰσόπαλα
Ἐμεῖς θὰ διασκεδάσουμε μὲ τὰ ρόπαλα.
Φθάνει νὰ μᾶς ἀφήσῃ καὶ ἡ κυβέρνησις στὸ χάλι μας
Καὶ νὰ μὴ ζαλίσῃ τὸ κεφάλι μας
Καὶ νὰ μᾶς βάλῃ φόρους ἐπὶ φόρων
Νὰ μὴ ἔχομεν νὰ πηγαίνωμε στὸ θέατρον τῶν Βουλευφόρων.
Τ' ἀκούς, κύριε Τροκούπη;
Μὴ μᾶς γείνῃς πάλι κουνούπι!
Καὶ ἀφήσῃ τὰ περισσεύματα
Γιατὶ ἐφ' ἑτοῖς ἐτελαιούσανε τὰ ψεύματα
Γιατὶ ἀλλιῶς φέρνομε πάλι τὴ Σουμάδα
Καὶ δραπετεύομε ὅλοι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα
Καὶ πρῶτος πρῶτος τραβάω γιὰ τὸ Βατοῦμ
Ὁ ὀποφαινόμενος φίλος σας

* Ἀδθακούμ